

[Lysholt Hansen.]

ter at foretage. Jeg er enig med bl. a. hr. Poul Dam i, at det ikke er en måde at behandle os på. Det er heller ikke en måde at behandle befolkningen på, der skal indrette sin personlige økonomi, når man lader alle den slags ting foregå bag lukkede døre.

Hr. Damsgaard sagde i sin tale heroppe, at der ingen problemer var mere, nu var der aldrig kriseforslag. Nej, det er rigtigt, for der sker nemlig det under den nuværende regering, at hver gang det kniber, lukker man sig inde bag dørene og enes dér; man tager ikke den øvrige del af tinget med i forhandlingerne, man har intet ønske om at høre, om vi skulle have gode ideer og forslag, som kunne tages i betragtning. Man lukker sig inde, og så kan vi næste dag læse i avisen eller høre i radioavisen, hvad der er sket. Det er uanstændigt, og det er uansvarligt over for et parti som mit, der tilbyder og er villig til i disse situationer at være med til at forhandle, fordi også vi føler, at vi må have et ansvar for dette lands økonomiske politik. Vi føler os i denne situation meget dårligt behandlet af finansministeren. Vi synes simpelt hen, at han skylder os en undskyldning for, at han forleden dag, da vi sad i dette samråd, ikke meddelte os, at han to timer før havde været med til at gennemføre dette stop.

Ministeren siger, at også jeg som ordfører har taget fejl i min bedømmelse under tidligere debatter. Det tror jeg er rigtigt. Jeg bedømte i 1968, tror jeg, udsigterne til arbejdsløshed værre, end de blev. Åbent erkendt. Men jeg vil dog gerne tilføje, at arbejdsløsheden i 1968 dog blev 4,9 pct. mod 2,7 pct. i 1967, altså næsten dobbelt så meget. Jeg havde dog en smule ret, og jeg er lykkelig over, at jeg ikke fik mere ret. Tænk, hvis man nu kunne få denne regering til også for en gangs skyld, lige så åbent som jeg nu har gjort det, at sige, at den tog fejl. Det kunne være interessant at høre økonomiministeren heroppefra fortælle om de mange, mange gange, han har taget fejl på næsten hvert eneste punkt i de forløbne 2 år. Så tror jeg ikke, han kunne få sin taletid til at slå til.

Finansministeren siger til slut i sit indlæg, at alle de sociale forbedringer, som denne finanslov indebærer, dog er noget værdifuldt. Ja men jeg har forstået det sådan, at

det er en lang række af disse sociale forbedringer inden for hele anlægssektoren, som man nu har givet besked om ikke skal gennemføres. Vi har bare ikke fået at vide noget om, hvad det er, der skal udskydes. Jeg kan da roligt sige, at på områder som åndssvageforsorg o. lign. er jeg meget betænkelig ved udskydelser, og der er ikke meget ved, at vi sidder oppe i finansudvalget og bevilger penge dag efter dag, når vi så ikke engang ved, om det er noget, der skal gennemføres eller ej.

Jeg vil dernæst gerne lige knytte en bemærkning til fru Grethe Philips ord om bankers og sparekassers ophævelse af renteordningen. Jeg deler faktisk det ærede medlems synspunkter næsten helt ud. Jeg mener, at det i højeste grad er påtrængende, at dette ting tager sig af problemet, nu hvor denne renteaftale ophører. Jeg er bange for, at det bliver de små sparekasser og de små banker, der ensidigt rammes. Jeg vil gerne tilføje, at for mig er der én ting, som i dag er karakteristisk for sparekasserne, og som må bevares og udbygges, nemlig at de i dag er folkelige institutioner, der i alt væsentligt er skabt af landboer, og at de i endnu højere grad skal være folkelige institutioner, hvis tilsynsråd og ledelse vælges af et udsnit af den befolkning, i hvis område de arbejder. Vi er altså meget modtagelige for de synspunkter, fru Grethe Philip har ført frem, og ønsker meget gerne at diskutere dem, og jeg tror, vi vil kunne enes på dette felt.

Jeg vil gerne sige til hr. Damsgaard, at jeg var ked af den nedvurdering, han med sine bemærkninger gav styrelsen i anledning af de, havde jeg nær sagt, skaldede 50.000 kr. til doktordisputatserne. Det er jo ikke styrelsen, der har taget fejl; det er ganske simpelt en forglemmelse, og så må man i hvert fald ikke på den baggrund nedvurdere styrelsernes evne til at disponere.

Hr. Damsgaard var i øvrigt også inde på vores forslag om de 150 mill. til kommunerne. Jeg skal da ikke nægte, at netop fra hr. Damsgaard havde jeg ventet at vi under forhandlingerne i finansudvalget havde fået virkelig tilslutning til vores forsøg på allerede nu at skaffe kommunerne noget. Jeg håber ikke, hr. Damsgaard har glemt, at han den 11. december, altså for ganske kort tid siden, her i tinget meget kraftigt opfordrede økonomiministeren til nu at overveje,